

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовичъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дуќанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПРИЛКА ПРАВИ ЛОПОВЕ.

У време, кадъ се скоро сва европейска трговина ограничавала само на немачке вароши съ пристаништама, нађу се три путника, кои су съ Райне долазили, при заоду сунца у одной малой гостіоници на пугу у Бременъ, и само половину дана ода одъ тогъ места удалной. Ко су они были, исторія неговори, но могли бы се за трговце држати, премда су пешачили и лавій парталь имали, ерь су у оно доба путници брижљиво свое благо прикривали, да бы тимъ избегли нападанъ попутны пустая.

Како му драго, другій данъ кадъ се в сунце родило, пођу опетъ ова три путника на путь. На едномъ месту, гди се путь угиняо, примѣте едно буренце, добро наобручано, и пола у блату закопано.

Тежина, кою в онај осетио, што га в хтео дигнути, измамила му в узвикъ удивленя. Нѣгови сопутници дођу му у помоћ; сва се троица скупе око нѣга и потруде се, да га найпре извуку, на после отворе. Нађу га златомъ напуњѣна. Овај догађай бѣше врло саянъ за люде, кои су се пре едногъ минута за среѣне држали, ако неоплачкани у Бременъ стигну.

„Какво благо!“ повиче наймлађій путникъ; „кадъ бы то наше было!“

„Младый човече“, рекне найстаріи озбыльнимъ и строгимъ гласомъ, „оно ніе наше. Мы немамо ништа више съ нѣмъ, него га ономъ дати, кой га в изгубіо, чимъ намъ милостивый Богъ даде, да га пронађемо.“

„О! о!“ рече трећій, „мы смо поштени люди, баремъ тако изгледамо, а поштене люде нетреба учти, шта в нѣюва дужность.“

— Заръ сте вы мое речи за какавъ рѣавъ позивъ држали?“ одговори наймлађи, доста набусито. „Я нисамъ мацѣ наклонѣнъ, него вы, да добра други людій присваямъ; злато ме фала Богу необчарава! айде, да поитамо у Бременъ, и да явимо управителю вароши овај случай.“

„Одма одговоре нѣгова два друга.“

После ове препирке, у којой в свакій свое поштене фаліо, продуже исти путници свое путованъ.

После пол' сата уђуте сва троица и заглубе се у мысли.

Ишли су у пространомъ растојаніи еданъ иза другогъ, и гледали су по кадкадъ крадомъ еданъ на другогъ. Нѣювъ ходъ, што су се више къ вароши приближавали, бѣше све то више споріи кое одъ овы мислій, кое одъ

злата што су поделили. А у ономъ магновеню, кадъ су торонъ опазили, стали су са свимъ.

Наймлађій бѣше неколико корачи напредъ, и она друга двојца, кои су близу еданъ другогъ стаяли, зачну слѣдуюћій малый разговоръ:

„Они, кои съ такомъ сумомъ путую, мораю быти яко богати.“

„Я вамъ кажемъ, безъ да умянявамъ, они мораю више имати, него насъ обоица.“

„О! кадъ бы ми благій богъ толико даровао, я се зайста небы више скятао по свету.“

„И съ маньямъ се може човекъ задовольти.“

„Какви люди могу то быти?“

„Безъ сумнѣ каквый великій господинъ, кой в за ово злато свое поданике цедіо“

„Може быти, или каквый айдукъ, кой в ову ноћъ честне и поштене путнике оплячкао. „Я, што се мене тиче, мислимъ, само люди, кои су доста яки, да на друге нападаю и хараю, носе толике новце са собомъ и скриваю ій тако рѣаво.“

„Е да! рекне наймлађій, кой се садъ у разговоръ умеша, „нисте ни еданъ погодили. Господаръ овогъ блга сигурно в каквый маторый чивутинъ, кой се лихоимствомъ обогатио.“

„Шта!“ повиче найстаріи, „чивутинъ? каматникъ? неприятель наше вере? кадъ бы я то извѣстно знао, али неизлази ли све на едно, и ніе ли жалость помислити, да се ово злато изъ тако нечистогъ извора опетъ поврати у руке, ков ѣду злоупотребленъ съ нѣмъ чинити?“

„И осимъ тога може се обезбѣдити среѣна три фамилярна човека“, дода средовный путникъ.

„Я имамъ петоро деце.“

„Я имамъ осморо и мога старогъ отца на врату. Мы смо сви поштени люди, и што недира у совесть овака три поштена човека, то мора быти право.“

„Дакле да га повратимо старомъ каматнику!“ рекне младый човекъ, но найстаріи мисляше, да ову ревность уздржи.

„У нашой намери нележи ништа, шта бы на лакомство личило. Мы неѣмо те новце задржати, да се обогатимо, него само, да га добримъ употребленъ одъ невалаяства очистимо. Мы ѣмо наше дугове платити и нашу децу удомити, коя су доста одрастла, да могу сама кућомъ управляти, а коя су іюштъ мала воспитаѣмо ій прилжно. Ако тако радити мислимо, треба да се овде свечано еданъ другомъ заверимо, иначе, веможе быти.“

„Есть, мы се заклиньмо!“ рекне другій, „и чинѣмо съ нашимъ избиліемъ в добра штогодъ.“

Као да није било советно, да путъ продуже, или се натрагъ врате, сврну у едну шумицу, коју су у близости опазили, и намере ту остати, докъ се несмркнуе.

Ести нису имали шта, зато е морао еданъ одъ њих у варошъ отићи и што за ело донети. Наймлађиј, кой е наравно био најлакшиј и набржиј, буде съ тимъ обтерећенъ. Остави у залогу његовъ део новаца друговима, као знакъ да ће се известно вратити. Ови нису были безбрижни о њѣму, ерѣ су мислили, свакојке рѣаве мисли могу му пасти у путу на паметь. „Ако га уображена честь или надежда на већу награду натера, да насъ изда! онъ е младъ и лакомисленъ; његове новце скоро бы поарчио. Онда долази грижа совести и богзна шта јоштѣ може изъ тога слѣдовати.“

Тако су говорили и налазили јоштѣ много основа противъ тогъ младогъ човека. Али права његова кривица бјаше његова велика сума злата, коя се у њиновимъ рукама налазила, и њима се чиняше, све е болѣ имати половину новаца, него трећину. Скоро су еданъ другогъ разумели и решили се, да га са света уклоне.

Време е пролазило, а онъ се није показивао; њиновъ се немиръ свакогъ тренућа умлажавао, и више су пута за њимъ изгледали. Напоследку угледао га изъ далека и врате се натрагъ, да га на одређено место чекаю. Туга убию и после седну, да еду, што имъ е изъ вароши донео. Али ово ело бјаше имъ последнѣ, ерѣ е било *отрвано*.

ЕДНА ЧУДНОВАТА ПОВѢСТЪ.

Око сваке госпе, коя се увече кити, облеће читава войска малы духова, да новѣи створѣ сврше. Еданъ прилеплюе прашке руменила на бледо лице, други се лозаю на витицима, едни развлаче неверно покривало прсию, а еданъ мора да се мучи у шупљини мидера. Многи су поседали на посуђе, съ којма се лепота прави. Изъ ове митологје дае се разяснити еданъ редкѣи случай, кой се у момъ присутствју садъ скоро кодъ Темире догодіо: Њно огледало почне говорити; чуйте овај безобразлукъ:

„Милостива Госпо, я самъ васъ више година честно и поштено служію, и вы ме зато почествуете съ онакимъ повереніемъ, съ којимъ се никакво парче вашегъ украса фалшти не може. Вы се чиняете самномъ задовольни ерѣ я ваше умилято пріятно смешенѣ немогу другчѣи толковати. Ово дуго познанство, дае ми право да будемъ искренъ. Одъ садъ несмемъ вамъ неке погрешке затаяти, и онда може бити, да су за мене ваша милость и благоволеніе изгубљена.“

„Свакѣи данъ самъ казивао, да сте лепи и дражестни; ако садъ мою речъ натрагъ уземъ? Темиро светъ е у пресуђиваню са мноми согласанъ; чуйте одъ вашегъ старогъ пріятеля у вашој соби са стерпѣніемъ едну истину, коя се нерадо чита предъ каквимъ собраніемъ. Я самъ опасанъ любимаць; неваля се дуго самномъ обходи. Питайте ме ређе за советъ. Има заслуга, кое не потребую мое одобренѣ. Вы можете бити врло пріятни, и ако я о вами овако рѣаво говоримъ.“

Темира побледи свудъ око свогъ руменила; гурне презрительно брбляво огледало са астала, кое се на комаде разбие. Чуемъ тихо смеянѣ ослобођеногъ духа, кой е крозь отворенѣи прозорѣ одлетіо. —

ЗАГОНЕТКЕ.

- Какво е дрво најтеже? — (просјачнѣи штапъ.)
- Шта надвишава човека? — (капа.)
- Како се зове она стваръ, коя носи терете преко воде, а нимало се немиче? (һурпја.)
- Зашто е узео Адамъ прву кашкику? (за држакъ.)
- Кадъ е мужъ господаръ у кући? — (кадъ жена није кодъ куће.)
- Зашто зажмури петао кадъ кукурече? — (само зато, да кокоши мисле, да онъ то зна на паметь.)
- Кадъ пливаю гуске? — (кадъ немогу да довате дно.)
- Кадъ се зець небои пушке ни людѣи? (кадъ е на ражню.)

ИГРА РЕЧІИ.

- У каквомъ е кошу најболѣ живити? — (у разкошу.)
- Коя воля, није никоме повольна? — (неволя.)
- Коя е највећа рѣда? — (природа.)
- Коя е најгора уредба? — (у ребра.)
- Кое најлуђиј? — (најхуђи.)
- Кое девојке, безда се виде, мисле да су лене? — (слепе.)
- Коя е најдужа бара? — (Колубара.)
- Кои е човекъ у богатству најгорѣи? (најгольи.)
- Зашто се у Београду прави театоръ? (за театорѣ.)
- Съ каквимъ сеницама није нико радъ обитавати? — (съ апсеницама.)
- Коя е девојка свагда тужна? — (ружна.)
- Кадъ когодъ чита Шумадинку, шта каже? (лаже.)
- Коя е најбела речъ? — (кречъ.)

ЕХО (одзивъ.)

- Шта ради Азія? — (зія)
- Француска е у Европи слободу братство и еднaкoстѣ створила. — (орила.)
- Животъ е на овомъ свету чуданъ! — (уданъ.)
- Ко највећма ужива свое право? — (— во.)
- Шта раде поете, кадъ стихове слажу? — (лажу.)
- Каква е сада слобода Француска? — (— уска.)
- Какавъ е садъ Кошутъ? — (— шутъ.)
- Ко е највећа пречага? — (— ага.)

ТЫ!

Кажи ми читателю није л' ти све едно, ил' ти реко *Вы* или *Ты*; обе су речи одъ едногъ слога, са два писмена само што се еднa почињ са в. а друга са т. Кадъ се мало промислишъ, чуднѣишъ се са мноми заедно, зашто да тебе еднога *Вы* зову, коя се речъ по чистој памети само за њи више употребити дае. Радъ бы био да знамъ, у кое време дође *Вы* у моду место пр родногъ *Ты*. Досадъ самъ еднaко држао, да е онај, кой е са *Вы* единицу првѣи путъ назвао; морао фалшишне очи имати и ствари двоструко видити.

Но почемъ е *Вы* временомъ и обичаемъ еданшутъ већъ уведено, то лако садъ поняти могу, зашто се скоро свакѣи нађе уврећенъ, кадъ му когодъ републиканско *Ты* каже, исто тако као што бы се старѣи Римлянинъ смею, кадъ бы му когодъ *Вы* реко.

У осталомъ мени се чини, да е *Ты* свою силу увећало, одъ кадъ е свое царство са *Вы* почело делити. *Вы* е изражай ладне учтивости, а *Ты* е толмачъ напрасны или пріятельски һудѣи.

Како е пуно речитости и снаге *Ты* у страсти, зависти, бесниту?

Ты у пријатељству зајста е величествено, оно привлачи любезног пријатеља све ближе к њашимъ очима и нашемъ срцу.

Шта има слађе, пријатније, драгоценіе него *Ты* у любви. Много месеци треба чезнути за еданъ погледъ, едно осмеивањъ, пола речи, пола признаня, да бы могли чувствовати, съ каквимъ веселѣмъ, съ каквимъ волшебствомъ испуњаваю душу любезника ова два писмена, која се изкраду изъ леги ружични устїю любезнице.

Родитељи и деца довела су *Ты* у ово наше новіе време до пристойне почести.

Има люди отворена и слободна срца, кои чимъ насъ виде, одма намъ безъ свакогъ устезаня *Ты* кажу, и мы се само мало зачудимо и смешимо, али се не налазимо у врећени.

Млогима се смешно види, што неки кодъ насъ употребљаваю вишеброј не само у другомъ него и у првомъ лицу, н. п. сретне еданъ свога познаника, па му каже: „Ми смо васъ тражили, а вы нисте были дома.“ А исто е тако вишеброј смешанъ и за другъ лице, само што се овај више употребљава.

Има опетъ *Ты*, съ којима се горди люди послужую. Обичай е, да се умрши као стари пријатељи сматраю, па зато е *Вы* са гробны надписа исчезло.

Има јоштъ *Ты*, које се узима у почитаню и у удивленю. Кой бы казао: „О Чубро! Вы сте были великій поета!“

ИЗЪ ДОМИШЛЯНА

Слово.

Еданъ говораше слѣдуюће слово: „Цезарь е свою побѣду найпре жени явио, а то найвише изъ тогъ узрока, да се радостна вѣсть тимъ пре межу людма разпростре.“

Писмо войника любезницы.

1-путь за свагда немисли на раз-2-янь наше любезна моя! у-3 сузе, нећешъ јоштъ 4-вечный векъ самовати. — Крима 5-црвїй врло е лепа, алъ самъ науміо 6-тарити и даль одавде; ево овај часъ 7 на кола, међутимъ нареди-8, како ћу што пре кодъ тебе бити. 5 на 9 нема кодъ мене; зато добро се владай, еръ 10-коваћу те иначе, да се крстишь! любећїй те Лазарь 11-тый кашларъ 12-те кумпанїе, 13-те регемента.

Нова титула учителю.

У одной скупштини учителя претресало се питањъ: како иначе да даду учителю име? Ако се изостави славенски „дѣтонаставникъ“, онда учитель као и магистеръ у слабомъ е уваженю. Тада ће еданъ као изъ дупль рећи: „Бирайте вы име какво вамъ е по вољї, а я ћу да се зовемъ „школоподупиратель“; еръ да я мою школу нисамъ подупрео, она бы се давно и давно сурвала!“

Истине.

Едномъ у театру кію е некїй старый капетанъ съ таквомъ силомъ съ галерїе, да су люди доле седећи морали амбреле поразапнати.

ДОМАЉЕ НОВОСТИ.

— Овде у Београду одъ великогъ четвртка наступила е необична ладноћа. Вегаръ кои е съ почетка неколико дана трајо, престао е, и одъ то доба едиано снегъ пада, и ружно ладно време трае; тако исто добїямо извѣстїя, да свуда по окружіяма, Ускрсь е быо више наликъ на Божићъ.

— Еданъ селякъ ватаюћи рибу у Морави, уватио е одну рибу съ малымъ рогозима на глави. И та риба као чрезвычайность послата е усолѣна учредничеству Шумадинке, гди се и садъ налази.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Мадрида: пишу, да е то првъ садъ признао прускїй краль, шпанску кральцицу, и то веле, да е првый важный коракъ у политичномъ животу прайске. Кадъ е то првый, да каквыи ће бити другїй?

— Франкфуртъ: овде е некїй трговачкїй баштованъ однеговао одну исполнску морску ружу. Цветъ е великїй као човечїя глава, а црвенъ е као скерлетъ, и прелива се као у некој златной сїйности — али мириши као белый лукъ.

— Изъ Беча: Графъ Буль Шауенштайнъ, посланикъ аустрїйскїй при енглезкомъ двору, дошао е у Бечъ и юче 13. Априла п. р. наименованъ е за министра спољашњи послова.

— Изъ Беча: 13. о. м. п. р. саранили су княза Шварценберга у цркви св. Михайла.

— Изъ Брина: у одной одъ последњи сѣдница дружтва земледѣлскогъ у Морави заключено е, да се моравски земледѣлци позову, да саде броћъ и виде како ћеду у томъ предузиманю успѣти. —

— Овы дана догодїо се у Паризу еданъ жалостный случай. Сынъ некогъ фабриканта Маре любїо е одну чифутку по имену Фани П. Нѣни родитељи одбїю га, нехотѣћи да се њнова кћи за Христїянина уда. Фани остави родительску кућу и узме сама за себе квартиру, гди е могла свогъ любезника виђати. Родитељи обе стране чинили су све, само да їй раздвоє; ови заключе, кадъ немогу заедно живити, баръ могу за едно умрети. Ноћу се пошне еданъ посленикъ на басамакѣ и осети задай одъ тумура, кой се чинїо, да долази изъ Фанине собе. Отвори врата, и нађе девојку мртву; а њногъ любезника јоштъ мало живогъ, но и онъ после неколико магновеня испусти душу. Оны су едно отворено писмо оставили, у комъ су казали, да су морали умрети, кадъ имъ нису дали да се узму.

— Гвозденый путь између Петербурга и Москве радїо е целе зиме, али нїе много зарадїо. Превозъ еспана особито мора се надметати са саоницама, ербосе на овима могу еспани много ефтивїе, него на парнымъ колима до места одїети.

— Изъ Турина: изишла е прва нумера седмичногъ листа на французкомъ езку: „Журналъ де Туринъ“, кой уређує познатїй Русъ Головинъ.

— Изъ Финѣкхена: цена вина скаче непрестаю кодъ насъ, 10 — и 12 форинтїй сребра да се плаћа за аковъ, то е што годъ нечувено кодъ насъ.

— Изъ Ваца: 11. Априла п. р. осетило се землѣтресенїе, које е неколико секунда трајало.

— Изъ Брашова: по гласу званични известія нестало є говеђе болести у Ерделю.

— Изъ Хановера: являю званично, да є краљ државне министра Декена и Борія за државне саветнике наименовао, а министра Хамерштайна за извршителя послова внутрени. Министеръ Бакмаистеръ обтерећенъ є за време са управљањмъ финансиє и трговачки послова.

— Америка: у Нев-Йорку задржава се сада єданъ скитница, кой се вазива Мајоръ Байронъ и издає се за правоъ сына славногъ поете Байрона; онъ потврђава, да има непечатани писама и стихотворенія отца његовогъ коя оће да изда. Преварио є єдногъ књижара у Лондону, али Американци нећеду се дати преварити.

— Изъ Париза; умложаванъ ванредни државни прихода принеће къ утврђењу правителства и къ поверену у поступке Луи Наполеона. Сума месеца Марта о. г. превазилази ланьску са петъ милиона. Монитеръ явля да кованъ новаца изъ нова, чега є трошакъ на 7½ милиона предрачуњнъ, неће особитый кредитъ требати, еръ ће се зато нужна сума одъ добитка 11. милиона фунтій бакара накнадити, кой ће одъ тогъ посла претећи.

— Изъ Париза: новине Преса добила є укоръ одъ полицаиногъ министра збогъ єдногъ обнародованогъ чланка, кой є Жирарденъ написао, и у комъ вели, да є обновленъ царства у Французкой неправедно поступањ.

— Изъ Брисла пашу: да су изъ белгійске войничке службе одпуштени сви полячки офицери и унтерофицери и да имъ є само нешто новаца дато при одпусту.

— У Белгию у 1848. год. увежено є са стране свилени производа у вредности преко 7 мил. франки.

— Търъ изгнани историкъ изъ Француске кои є у Лондону у сва велика друштва примљнъ, кадъ га є краљица тѣшила за отечествомъ, одговоріо є: „Ахъ, ваше величество незна како є то у изгнаниству живити.“ — „Патри“ французске новине являю да є забележено 6. хиљада лица коя ће се протерати изъ Француске.

Новине франц. „Пресъ“ быле су спале на 12. хиљада пренумеранта, но сада кадъ є опетъ Жирандена њиовъ старый главны учредникъ приміо се и почео у њима писати, скочио є брой на 30 хил. пренумеранта. Њгови најглавній уводни чланци ямали су насловъ: „Чуваймо републику!“

— Президентъ републике Бунапарта дао є 30 хиљада франака да се маршалу Нею єданъ споменикъ подигне.

— Лондонъ: Херцогъ Велингтонъ отишао є изъ Лондона на своя летня добра гди ће 1. Мая свой 83. данъ рођеня славити. — Великий петакъ у Лондону празнує се съ najveћомъ точношћу. Сва явна места и дућани затворени су. Све су богомолъ отворене. Звона многобройна са тороня свуда читавањ данъ готово звоне. И шеталишта тога дана вазданъ была су пуна. И особито у целомъ Лондону движеніє траяло є, и люди хиљадама, ишли су изванъ вароши на гвозденимъ путовима, или паробродима. Само на онымъ малимъ паробродима што по Темзи иду у Ришмонъ, возило се тога дана 30 хил. душа. — У Бристолу осетио се єданъ малъ земљтресъ.

— Досадашњи обичай у Аустрији, да се по варошима ватра, посредствомъ топова огласи, укинуть є.

Огласн.

(15)

(1—3)

Продає се єдна кућа са єдномъ пространомъ собомъ, сарачаномъ и куйномъ с' єднимъ подрумомъ плаћемъ 4 фата и три стопе ширине на лицу; а у дужину 12 фати и коя кућа лежи до варош-капиє изподъ зданія гимназіялногъ разреда, ко жели купити нека се нижеподписаномъ изволи као тугору исте куће, ради погодбе пријавити — цена ће бити умерена.

Ђорђе Далићъ,
терзія.

(16)

(1—3)

Єдне нове, офарбане и добро оковане тарнице, за єдногъ коня, имаю кодъ зеленогъ венца на продаю.

Владимира Ђ. Христића

(17)

(3—3)

Чиновници окружія пожаревачкогъ ступивци пре краткогъ времена у погодбу са Алексомъ Јовановићемъ, шпайдеромъ Аустриско-Бело-Цркванске регемента да имъ по постоећој уредби униформе и све остале овой принадлежеће потребе набави, — такове су одъ њѣга већ добили. Па како су исте альине у Бечу прављне чега ради є майсторъ Алекса нарочито тамо ишао, и како су одъ ѣине матеріє и вешто скроене безъ да се и најманъ примѣчаніє сверху њи учинити може, и како су спрема красоте и важности њине за доста єтину цену начинѣне, то не само што се поменутомъ Алекси као почитанія достойномъ майстору овымъ благодарностъ изявлює, него се свакой чиновникъ отечества нашегъ коме є нужно униформу имати, уверава, да му истый майсторъ Алекса узевши само меру, за најкраће време изъ Беча добавити може целу униформу доста умѣреномъ ценомъ, почемъ є онъ нарочито тога ради контрактъ у Бечу заключіо, по коме се на најбржу руку ма колико было униформи добити може.

Ко дакле оће нека се поради овога обрати на писара окружногъ пожарев. суда Каракостића, преко кога ће моћи майсторъ Алексу за у Пожаревацъ добавити, и съ њиме се погодбе ради састати.

У Пожаревцу.

(18)

(3—3)

Мою кућу (купљну одъ Панте Х. Стоила) на Сави до Сава-капиє, желимъ дати подъ кирию. Она има на горњмъ бою 3. собе съ куйномъ, шпайзомъ и єдномъ диваномъ на сокакъ, и дугачакъ ходникъ — у истомъ реду изъ авліє има 2 простране собе са оцакліомъ сарачаномъ и куйномъ. Изподъ куће пакъ има 2 велике магазе за тежакъ еспапъ. У авліи, коя є довольно пространа, има опетъ єдна мала кућа са 2 собе, куйномъ єднимъ каменимъ подрумомъ, и шталомъ за 4 коня, заєдно са сєнякомъ. Ко жели све то заєдно, или понаособъ одъ Ђурђева дне или јоштъ раиє, подъ кирию узети — нека ми се ради погодбе благовремено пријави.

Јованъ Божићъ,
Касиръ камарашіє Београдске.

(19)

(3—3)

Ниже подписаный препоручує се публикуму са колачима и посластицама одъ сваке руке, и у свако доба фришко начинѣни. Седи у пиварскомъ главномъ сокаку према купаљшту.

Васа Теньковићъ.